

mark have hørt Mage til. Jeg ſkal blot minde om, at vi her i Thinget have hørt Udtaleſer ſom, at Miniſteriet havde Ret, men ikke Blikt til at forelægge Forſlag til Finantslov. Det er en af de Udtaleſer, ſom jeg ſynes, at tænksomme Menneſter ikke kunde komme med, og ſom vi ingenſinde tidligere have hørt i dette Thing. Der er andre Medborgere, ſom ikke ſynes at forſtaa Grundlovens § 49, uden at de faae ſpurgt Rigsretten derom. Naar det hedder: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke kræves“, er der ærede Medborgere, ſom ſpørge, om det ikke kan lade ſig gjøre alligevel; de ere ikke ſikre, uden at de have ſpurgt Rigsretten. Saadanne Udtaleſer vidne om, hvor pæ i Hovedet ærede Medlemmer kunne blive. Jeg er overbevist om, at det er ſaadanne Udtaleſer, der ſærlig bidrage til, at Folk Landet rundt med jæv, ſund Forſtand vende ſig fra dem, ſom ikke ville forſtaa, hvad der er ſoleklar Sandhed. Jeg ſkal tilføje, at naar Spørgsmaalet bliver: Hvor glibe vi hen, burde Regjeringen dog maatte ogſaa have gjort ſig det klart, hvad Enden vil blive, hvis dens Politik fortsættes. Det ſynes jo nu, at den ærede Regjering har den Opfattelse, at vi ikke faae nogen Finantslov, og at Thingene ikke komme til Enighed angaaende de tre Stridspunkter. Dette ſynes at være klart efter den ærede Førſteminiſters Udtaleſe. Men der kom ikke det fjernſte Ord fra den ærede Førſteminiſter om, at Bedtægteſen af en Finantslov var i og for ſig en Betingeſe for Miniſteriets Forbliven paa ſin Plads. Jeg mener, at det er eneſtaende maatte i hele Verden, at der i en konſtitutionel Stat er en Regjering, ſom ikke paa lovmæssig Maade kan faae Bevillinger, men ſom alligevel mener at kunne blive paa ſin Plads. Og naar vi ſaa ere komne ud i det „tomme Rum“, ſom der har været Tale om, tror ſaa den høje Regjering, at Landets Vælgerbefolkning tilſidſt vil lægge Hænderne i Skjædet, og at den vil tænke: Vi maa viſe for en lille Klise; uagtet vi have den ſoleklare Ret paa vor Side, maa vi give efter for det ſtore Hartkorn, for Rigdommen, Pengepungen osv. for dog endelig at komme ind i lovmæssige Tilſtænde? Jeg tror, at den høje Regjering undervurderer den Kjærlighed til Grundloven, ſom lever i den almindelige Vælgerbefolkning; det vil ikke kunne ſke. Og hvis tilſidſt Regjeringen ikke har Andet at gjøre end atter og atter at regjere proviſoriſt, eller hvis Regjeringen vilde følge ſine, hvad jeg vil kalde vanvittige Tilhængere, ſom endogsaa have talt om Udbedelſen af en proviſoriſt Valglov — dette ſkal iøvrigt ikke være ſagt ſom en Sigteſe mod den høje Regjering — hvis vi, hvad Gud forbyde, nogenſinde ſkulde opleve noget ſligt her i Danmark, om det end ikke ſker i Gjæringen, ſaa dog ſaaledes, at der regjeres, ſom om Folke-thinget ikke var til, ſaa er det min Overbeviſning, at det vil viſe ſig her, ſom det har viiſt ſig

andetteſteds, at hvem der vil gaa paa Polignac's Veie, kommer til at dele Polignac's Skjæbne.

Mem: Naar jeg har bedet om Ordet, er det, fordi jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til det Ændringsforſlag, der er ſtillet til § 27 II. x. af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, og ſom gaar ud paa en Forhøiſe af Bevillingen til Underſøgelse af de ſtedlige Forhold med Henſyn til Anlæg af Udførsels- og Tilflugts-havne paa Veſtkyſten af Sjælland, i det nordlige Kattegat, derunder indbefattet Indløbet til Limfjorden ved Hals, og paa Bornholm. Den høitæredede Miniſter udtalte ved Finantslovens 2den Behandling, at han var noget i Tvivl om Benyttelſen af denne Sum, thi hvis det var Meningen, at man ſkulde underſøge hele Sjællands Veſtkyſt paa alle de Steder, hvor der kunde være Tale om at anlægge ſaadanne Havne, vilde denne Sum ingenlunde ſtrække til, men hvis man kun havde tænkt ſig at faae yderligere Udtaleſer fra kyndige Mænd, der tidligere havde underſøgt de paagjældende Steder, havde man allerede en ſaadan fra den hollandske Ingenieur, der for nogle Aar ſiden var her for at underſøge Havneprojektet ved Vigø, og ſom anbefalede Hirtſhals ſom det eneſte Sted, der kunde være Tale om. Det høitæredede Miniſter udtalte ſig tillige om Forholdene ved Kattegattet, med Henſyn til hvilke han yttrede, at han ikke rigtig vidſte, hvad der yderligere kunde være at underſøge, men han kom ikke til at udtale ſig om det ligesaa elafiſke Begreb, Underſøgeſerne af de ſtedlige Forhold paa Bornholm. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Dam) udtalte ſig ved ſamme Leilighed om den ſtore Skibsſart paa Øſtersøen, idet han meddelte, at han havde beregnet, at mellem 50 og 100,000 Skibe aarlig paſſerede Bornholm, at Strandingerne gennemſnitlig i de ſidſte 20 Aar havde været 12 om Aaret, og at dette i høi Grad talte for, at der blev anlagt en Rød- og Tilflugtshavn paa det Sted af Kyſten, ſom de Sagkyndige kunne blive enige om var det heldigſte efterat have underſøgt alle Forholdene. Han nævnte ogſaa et Anlæg paa Sandſtens-terrainet, ſom kun har en kort Udſtrækning i Nærheden af Byen Nexø, og nævnte tillige, hvormeget et ſaadant Havnæanlæg vilde koſte, og hvor ſtor en Indtægt det vilde kunne give i Fremtiden. Skjøndt jeg havde Afſkilligt at ſige dertil, ſkal jeg dog ikke komme videre ind derpaa, fordi det ærede Medlem paa Grund af Sygdom er forhindret i at være tilſtede. Der indkom imidlertid ſenere et Andragende til Indenrigsminiſteriet, underſkrevet af 1008 Skibsførere og Skibsbedere, ſom blev fremlagt i dette Things Læſevareſe. Som de væſentligſte Grunde, der bleve anførte, ſkal jeg fremhæve, at under Iſforhold har Øſtkyſten af Bornholm været meget mere udsat for at tillægges med Iſ end Beſt-